

Arrest

nr. 158 566 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 17 juni 2011 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 april 2012 de beslissing waarbij de ingediende verblijfsaanvraag

ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 19 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[L., Y.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 08/03/12 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo. De arts-attaché concludeert dat: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en volgende en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“het algemeen principe van een goed beleid”* en van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een *“onvoldoende motivering”* en van een *“klaarblijkelijke beoordelingsfout”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 19/04/2012 tegen mijn verzoeker een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 19/05/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he[t] zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2.Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat er te dien einde eraan herinnerd dient te worden dat een aanvraag van machtiging tot langer verblijf op het grondgebied van het Rijk op grond van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens gegrond wordt;

Dat uit de advies van de arts-adviseur blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische aandoening die zonder adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor betrokkene leven of fysieke integriteit;

Dat uit de advies van de arts-adviseur de medicatie als de opvolging/behandeling van de aandoening beschikbaar is in Kosovo;

Dat als het was aangetoond dat de noodzakelijke follow-up van aanvrager is in het land van herkomst beschikbaar, quod non, moet de ontoegankelijkheid van de aanvrager het voor materiële redenen te worden opgemerkt;

Dat het oorzakelijk verband tussen de gezondheidstoestand van de aanvrager en zijn land van herkomst, link ineffectieve medische behandeling in het voordeel van het land van herkomst van de aanvrager te maken;

Dat het is dus noodzakelijk om de gezondheid van de aanvrager te overwegen om de bestreden beslissing;

Dat er door dit enkel feit een schending van de fundamentele rechten van de verzoeker gepleegd werd;

Dat het dus in casu overduidelijk is dat de fundamentele rechten van de verzoeker in casu geschonden worden door de beslissing die in het kader van dit beroep bestreden wordt;”

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. De

bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt besloten dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf, onder verwijzing naar een medisch advies dat een arts-adviseur op 8 maart 2012 opgestelde met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen medische elementen. De bestreden beslissing herneemt de conclusie in dit advies, die luidt dat hoewel de aandoeningen van verzoeker een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld, een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet blijkt omdat de behandeling die verzoeker voor zijn aandoeningen behoeft beschikbaar en toegankelijk is voor hem in zijn herkomstland Kosovo. Dit advies van de arts-adviseur waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd ook samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. In dit advies wordt nader toegelicht op welke wijze de arts-adviseur tot zijn bevindingen is gekomen. Zo geeft deze een overzicht van de voorgelegde medische stukken, en leidt hieruit af dat verzoeker lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom en een ernstige posttraumatische depressie waarvoor hij medicamenteus wordt behandeld. De arts-adviseur weerhoudt deze aandoeningen als ernstig. Wat de mogelijkheid tot reizen betreft, stelt de arts-adviseur vast dat de behandelende psychiater een terugkeer naar het land van herkomst afraadt vanwege verergering en niet beschikbaarheid van behandeling in Kosovo, doch hij geeft aan van mening te zijn dat hiervoor geen medische reden is te vinden en verwijst verder naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de specialistische opvolging en behandeling van de in de attesten beschreven aandoeningen in Kosovo. Hij stelt vast dat er geen nood is aan mantelzorg en duidt verder de verschillende bronnen die volgens hem de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de specialistische opvolging en behandeling van de in de attesten beschreven aandoeningen in Kosovo aantonen.

Gelet op deze omstandige en op zijn concrete situatie toegespitste motivering kan verzoeker niet dienstig voorhouden als zou de bestreden beslissing op *“een helemaal stereotiepe manier”* zijn gemotiveerd. De Raad merkt ook op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont verder ook niet aan dat ten onrechte niet is gemotiveerd omtrent enig pertinent gegeven.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid en vijfde van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond verklaard, en dit gelet op een medisch advies van een arts-adviseur van 8 maart 2012 waarbij deze geen aandoening in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet weerhield. Dit advies luidt:

"Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van zijn vraag om machtiging tot, of verlenging van verblijf, bij onze diensten ingediend op 20.06.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar het medische attest dd. 24/05/2011 van dr. [L. P.], huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige post traumatisch stress syndroom en een reactieve depressie, waarvoor behandeling met Nortrilen (nortriptyline = anti-depressivum) en Xanax (alprazolam = anxiolyticum/sedativum). Regelmatige opvolging door psychiater is noodzakelijk.*

- *Verwijzend naar het medische attest dd. 14/06/2011 van dr. [E. D.], psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een post traumatisch stress syndroom, waarvoor behandeling met niet gespecificeerde psychotropische geneesmiddelen. Psychiatrische en psychotherapeutische opvolging is noodzakelijk. Terugkeer wordt afgeraden vanwege het risico van verergering en de niet beschikbaarheid van behandeling in Kosovo.*

- *Verwijzend naar het medische attest dd. 29/11/2011 van dr. [Th. V. P.], psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een ernstige posttraumatische depressie, waarvoor behandeling met Paroxetine (paroxetine = antidepressivum), Clozan (clotiazepam = anxiolyticum/sedativum), Loramet (lormetazepam = anxiolyticum/sedativum), Trazodone (trazodon = antidepressivum). Psychotherapeutische opvolging is noodzakelijk.*

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 28-jarige man uit Kosovo lijdt aan een post traumatisch stress syndroom (PTSS) en een ernstige posttraumatische depressie, waarvoor hij medicamenteus behandeld wordt. We kunnen deze aandoening weerhouden als ernstig.

Mogelijkheid tot reizen

Behandelende psychiater raadt terugkeer af vanwege verergering en niet beschikbaarheid van behandeling in Kosovo, maar we vinden hier geen medische redenen voor, en verwijzen verder ook naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de specialistische opvolging en behandeling van de in de attesten beschreven aandoeningen in Kosovo.

Nood aan mantelzorg

Geen nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- *Verwijzend naar informatie afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Kosovo <http://www.msh-ks.org/en/mieket.html> en <http://www.msh-ks.org/en/psikologet.html> waaruit blijkt dat er psychiaters, neuropsychiaters en psychologen werkzaam zijn in Kosovo.*

- *Verwijzend naar informatie afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Kosovo <https://www.rks-gov.net/en-US/Qvtetaret/Shendetesia/Pages/Spitalet.aspx> waaruit blijkt dat er ziekenhuizen, waaronder ook een psychiatrisch, beschikbaar zijn in Kosovo*

- *Verwijzend naar informatie afkomstig van het ministerie van gezondheidszorg van Kosovo <http://www.msh-ks.org/en/produktet-medicinale.html> blijkt dat alprazolam en paroxetine voor de behandeling van de in de attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Kosovo. Voor clotiazepam en lormetazepam vonden we geen referenties, maar andere anxiolytica/sedativa met gelijkwaardige werking zoals diazepam, bromazepam en lorazepam zijn wel beschikbaar. Ook voor nortriptyline en trazodon vonden we geen referenties, maar andere anti-depressiva met gelijkwaardige werking zoals sertraline, venlafaxine, fluoxetine en citalopram zijn wel beschikbaar.*

Medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen zijn dus beschikbaar in Kosovo.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst Verwijzend naar het toegankelijkheidsonderzoek op datum van 12.12.2011:

"De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en

voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is. Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar werkt met het Beveridge-model waarbij gezondheidszorg geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget. [Assembly of Kosovo, Law no. 2004/4, Kosovo Health Law, Section 26 - Section 32]

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft. [International Organisation for Migration, Kosovo - Country Fact Sheet, June 2010, p. 21-28]

Wat zorg en medicatie betreft, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. [Assembly of Kosovo, Law no. 2004/4, Kosovo Health Law, Section 22] Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. [Republic of Kosovo, Constitution of the Republic of Kosovo, Art. 3 en Art. 58; Assembly of Kosovo, Kosovo Health Law, Law No. 2004/4, Section 12.1; Assembly of Kosovo, On the Rights and Responsibilities of the Citizens in the Health Care, Law No. 2004/48, Art. 4.5; Republic of Kosovo, Strategy for the Integration of roma, Ashkali and Egyptian Communities in the republic of Kosovo 2009-2015.]

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij/zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in zijn/haar eigen levensonderhoud te voorzien."

Hieruit kan besloten worden dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, Kosovo.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat een post traumatisch stress syndroom en een ernstige posttraumatische depressie, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo."

Verzoeker wijst op het oorzakelijk verband tussen zijn gezondheidstoestand en zijn land van herkomst. Enige nadere toelichting of enige verwijzing naar specifieke medische stukken in dit verband ontbreekt evenwel. In ieder geval stelt de Raad bovendien vast dat de arts-adviseur in zijn advies op basis van de op dat ogenblik bij hem voorliggende medische gegevens heeft vastgesteld dat er in casu geen medische redenen voorhanden zijn die erop wijzen dat een terugkeer naar het land van herkomst afgeraden zou zijn omwille van een verergering van de gezondheidsproblematiek. Hij stelde hierbij bovendien ook vast dat de vereiste specialistische opvolging en behandeling die verzoekers aandoeningen vereisen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem en weerhield op deze grond de mogelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst waardoor een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling niet blijkt. Verzoeker gaat op zich geenszins in op voormelde concrete redengeving die is opgenomen in het advies van de arts-adviseur. Hij toont niet aan dat deze laatste niet alle voorliggende medische gegevens bij zijn beoordeling zou hebben betrokken of zijn advies heeft gebaseerd op een gebrekkige of onjuiste feitenvinding. De Raad benadrukt ook dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). Er blijkt ook geenszins dat verzoeker kan volstaan door op algemene wijze te wijzen op het oorzakelijk verband tussen zijn gezondheidstoestand en zijn land van herkomst opdat dient te worden aangenomen dat een adequate behandeling in het land van herkomst niet mogelijk zou zijn.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de stelling van de arts-adviseur dat de vereiste behandeling en opvolging voor zijn aandoeningen beschikbaar is in zijn land van herkomst. Ook betwist hij dat deze behandeling en opvolging voor hem aldaar toegankelijk zou zijn en dit "voor materiële redenen". Enige begrijpelijke toelichting waarbij concreet wordt ingegaan op de aan de hand van verschillende bronnen opgebouwde motivering hieromtrent in het advies van de arts-adviseur ontbreekt evenwel. Dit betoog vermag aldus evenmin afbreuk te doen aan dit advies.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met het advies van de arts-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt, doch zonder dat hij concrete argumenten naar voor brengt om de

motivering van dit advies te weerleggen of ontkrachten. Hij maakt geenszins aannemelijk dat zijn situatie niet correct zou zijn weergegeven of dat ten onrechte enig relevant gegeven niet zou zijn betrokken bij de beoordeling.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter *“en volgende”* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*, dient te worden aangenomen dat hij doelt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Niettegenstaande in casu geen verwijderingsmaatregel voorligt, dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen. Verzoeker betoogt geenszins dat zijn gezondheidstoestand kritiek is of er sprake is van een vergevorderde ziekte-toestand. De ambtenaar-geneesheer stelde op basis van de voorgelegde medische stukken verder vast dat er medisch gezien geen contra-indicatie bestaat voor een terugkeer naar het land van herkomst, dat verzoeker geen mantelzorg behoeft en dat de voor zijn aandoeningen

vereiste (specialistische) opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn voor hem in zijn herkomstland Kosovo. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. In deze omstandigheden blijkt geenszins dat de hoge drempel vereist in het kader van artikel 3 van het EVRM is bereikt en kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.6. Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit. Een toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit artikel zou schenden, ontbreekt evenwel. Dit artikel heeft ook betrekking op asielaanvragen, terwijl thans een verblijfsaanvraag om medische redenen voorligt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS